

Hokke Kneist

Als een wispelturige merrie gooide Ann haar achtersteven omhoog. Dat daar nog een fiets aanhing, was bijzaak. Haar achtersteven mocht nu eenmaal gezien worden. Meteen kuste ze ook het asfalt vóór haar, op Woytillaanse wijze. Ann kàn kussen. Dat ze daarbij nogal stuntelig op haar rechter elleboog neerkwam, doet niets af van het plezier dat Ann zo gratis verschaftte aan haar metgezellen van één dag. Ann heeft talent voor slapstick stunts, haar metgezellen voor billengekllets.

Ere wie ere toekomt : iémand moet het haar voorgedaan of opgestookt hebben. Het gebeurt zelden dat het Johan niét is, dus zo ook deze keer. Zijn bedevaart naar Rome heeft blijkbaar weer meer heil gebracht aan anderen dan aan zijn eigen ikzelf. Ondanks al zijn goede bedoelingen is het eindresultaat niks beter dan wat hij van Lourdes had overgehouden, om van Compostella nog maar te zwijgen. "Een kwajongetje, toch," zou Ria later vergoelijken. Ze heeft dan ook Cap Epic niet meegemaakt. En ik heb het dan nog maar van horen zeggen.

Het parkoers was onuitgegeven en verried avontuur, maar zou later sensatie ontlocken bij de argelozen die zich – ongeriefd van begeleiding – onkwetsbaar waanden. Gans de tijd langs het water, tot aan het water. De grote zee. De meesten zaten met hun gedachten al aan 't strand, bij een koffietje en croissantje, straks even pootje baden, zilte lucht opsnuiven...

Wie langs het water rijdt, heeft met wind te doen, wie naar de kust rijdt ook. Dus geen gezanik hierover, er werd goed doorgereden van bij de start, met de wind in Ann's achtersteven. Het zou verkeren.

Meester Stijn stak het vuur aan de lont, door er eerst vooraan een lap op te geven. Daarna door achteraan de koptrekkers van het tweede uur te ambeteren, maar o rampspoed, wie een spaak spokt bij een ander, spreekt spruw in zijn eigen wezen. Alzo verging het *Meester* Stijn, die buiten de waard Wim "Ben Hur" Schaubroeck had gerekend, niet alleen doorluchtig wijkagent en bereden veldwachter, maar tevens gepatenteerd drager van 007 gadgets. *Meester* Stijns voorwiel, ooit benijd en beneden vanwege zijn lichte loop en zware bewapening à la *De Meester*, moest plots en om onverklaarbare redenen de fiets en dus het traject verlaten, als het ware tandeloos achterblijvend, gelijk Jean-Pierre Coopman ooit, na 30 seconden oogduel met Mohammed Ali.

Het kon de pret niet bederven, integendeel. Langs heel de baan geen enkele auto tegengekomen, ge acht het niet voor mogelijk, en toch nog te laat toekomen voor het ontbijt. De *maitresse d'hôtel* sprak aboriginal westvlaams, negen op de tien keer van schippersafkomst, getuige haar openhartige spontaneïteit en rauwe stem. Niet van tegen "het zeitje" te schreeuwen als een aftandse Demostenes, maar van 't nachtuilen na het harde werk. Vereelting van de stembanden, maar niet van het hart. 't Was een pertig dingske, en een goed doeningske.

De grachten lagen er anders ook niet slecht bij. "Toch moeten ze ne keer gekuist worden," moet boer Sjarel gedacht hebben, toen hij ons peleton zag afkomen, op het jaagpad langs de vaart. Hij schudde ne keer met zijn achtersteven – ja zeg, het was wel de zijnen, hé, niet van Ann – en haakte ei zo na zijn hooischudder in Ann's eierstokken. Enkele *kontwatchers* in het wiel van Ann hadden het niet zo direct in de mot, reageerden een beetje laat en abrupt, met als gevolg een voor ons doen nogal spectaculaire tuimelperte. De eerste die de tingels ging tellen was Bruno. Hij had ook

het mooiste zicht op Ann's achtersteven, waardoor een groot deel van de werkelijkheid aan hem continu voorbij ging. Het kan dan ook niet anders of in zo'n positie kiest ge eieren voor uw geld, en duikt ge liever de graskant in dan ook maar enig risico te nemen op schending van des Ann's schone billen, zonder er ook maar een tel bij stil te staan dat er achter u ook nog 't een en 't ander komt aangebietst. Alzo trok Bruno zich van niet te veel aan, maar wel bruusk de remmen toe, en maakte daarbij kwartslag rechts richting begroeide berm. Bruno rukt naar rechts zoals anderen naar links dragen.

Daarop kwakte uw dienaar tegen hem aan, en stond een sierlijke koprol later verbouwereerd vanuit de gracht de situatie te overschouwen. Luister goed, dat moet ge geen vierde keer meer laten gebeuren, of ik kom terug op mijn oude Colombo. Zult ge dan eens wat meemaken. Ene zekere Patrick V. uit O. zou reeds eerder klacht ingediend hebben bij het bestuur van WTC Oeselgem dat het niet hoort dat er enen met een ligfiets probeert rechtop met den hoop mee te rijden, en dat er nog eens ongelukken gaan gebeuren. Den here voorzitter van de club heeft daarop via de loge contact opgenomen met ene Karel De Gucht, advocaat en specialist in buitenechtelijke betrekkingen, en bepleiter van gecontroleerde integratie van al wat niet-Vlaams is. Een oplossing voor een ligfiets in het peloton van WTC Oeselgem Onsnapping Verlenigt kan alleen van Karel komen, dus van Mireille.¹

Terug naar het incident. Uw dienaar, nochtans niet rap uit het lood geslagen, stond er bij en keek er naar. Wat hij zag : Lieve, ook al een proper lichamenlijk opgevoed ding en notoir *kontwatcher* van uw dienaar, valt niet op ligfietsers. Waarop ze wel viel, was de ligfiets zelve. Beeldt u de situatie in : ene Bruno zit op zijn knieën tingels te tellen, uw dienaar staat een meter lager in de gracht met zijn mond vol tanden, wikke en kleefkruid te gapen naar zijn velo die daar nog maar eens zomaar ligt te liggen, Lieve ziet haar kans schoon, en grabbelt met gretige handen naar de ligfiets. Ge zoudt voor minder een moord begaan, en er zijn al voor minder moorden begaan. Uw dienaar kan zich nog net beheersen, en beperkt zich tot Lieve bij de haren te grijpen en weg te snokken van zijn ligfiets.

"Afblijven, gij !"

Op dat moment komt boer Sjarel van zijn traktor, en begint daar lament te geven tegen Luc D., eveneens uit O., en het draait net niet uit op een ouderwets handgemeen, doordat Lieve er een stevige krijs uit sleurt, en met de nagels enkele sporen trekt in uw dienaars nek.

"Het is niet wat ge denkt...", zal uw dienaar later proberen uit te leggen aan zijn echtgenote.

En al die tijd van brigadier Schaubroek geen spoor.

"Ge moest bij de gemeente gaan werken, gij !"

Uw dienaar wist niet wat hij hoorde.

"Om de grachten te kuisen. Ge kent er wat van..."

Als Luc D. uit O. wat zegt, dan is het raak. Ik heb het hier niet over Luc T., eveneens uit O., waarvan geweten is dat hij veel zegt maar weinig raakt. Neen, het gaat over uw dienaars eigenste gebuur, die ons beter kent dan wie ook. Hij heeft dus recht van spreken, en van hem aanvaarden wij zulk statement als zouden wij beter grachten kuisen dan iemand anders. Want het moet toegegeven : in zijn nabijheid of aanwezigheid heeft uw dienaar al menig slootje opgefrist, en telkenmale hebben wij zijn oprechte bewondering voor onze daden weten te appreciëren. Kritiek van een kenner is uiterst waardevol, en dit advies van iemand uit de direkte omgeving is

¹ Mireille Schreurs, echtgenote van Karel De Gucht, en wereldkampioene one-liners.

zeker achter de hand te houden voor de volgende fase van eners carrièreplanning.
Dank u, Luc, en als 't er ne keer iets is moet ge maar roepen, hé.

Maar wat zeg ik. Zonder kleerscheuren zijn we allemaal schoon thuisgekomen.
Zonder kleerscheuren. Het stukske vel dat we onderweg achtergelaten hebben groeit
wel weer aan, de blauwe plekken verdwijnen met den tijd, maar van gescheurde
kieren blijft ge de naad immer zien. Zijn we er dan niet goed van afgekomen, wat ?
Het kon op zijn minst één begrafenis erger geweest zijn.

Weet ge wat ? We gaan ze nog missen. Laurette en Eddy. Want geef toe, is het niet
gelukzalig, telkenmale we neerploffen op het terrasje, als waren we thuis? En dien
eerste slok, en dien tweeden, en dan het obligate gezever, en de chips, en...
En wetende dat we nog naar huis kunnen, zonder al te veel ambras - tenzij dat we
het zelf al te bont maken - en wetende dat we er volgende week wéér gaan zijn ?

En dat we de zee niet gezien hebben ? Och, zit er tenminste geen zand tussen onze
tanden.

---oooOOO---